

8 november 2020, tweeëndertigste zondag, jaar A

**Lezingen: Wijsheid 6, 12-16
 1 Tessalonicenzen 4,13-14
 Mattheüs 25,1-13**

Homilie

Het einde van het kerkelijk jaar nadert en ook het evangelie van Matteüs loopt op zijn eind. We zijn bij hoofdstuk 25. In dit hoofdstuk gaat het voornamelijk over de komst van het Koninkrijk der hemelen op het einde der tijden, het einde van de hele menselijke geschiedenis.

Maar wat dit Koninkrijk der hemelen juist inhoudt, dat heeft Jezus ons nooit meegegeven. Nergens lees je er een definitie of een nauwkeurige omschrijving van. Wel heeft Hij het ons afgeschilderd in de vorm van parabels, vergelijkingen en allegorieën. Hij heeft ons stukjes van de puzzel gegeven, alleen... ze passen niet lukraak bij elkaar.

Het Rijk der hemelen kent veel geheimen voor ons ...

Vandaag vertelt Jezus ons dat het Rijk der hemelen lijkt op tien bruids -meisjes die moeten wachten op de bruidegom vooraleer ze in stoet op weg kunnen naar het bruiloftsfeest. Het is een passende vergelijking, want hoe lang de wachttijd voor die meisjes duurt, wist niemand van tevoren. Men kon dit ook niet vooraf plannen. In het Palestina van Jezus werd er immers op de dag van het huwelijk nog volop onderhandeld over de bruidsschat die de bruidegom zou moeten betalen. Hoe mooier de bruid, hoe hoger de prijs en hoe langer er dus moest onderhandeld worden. De bruidsmisjes waren erbij ingedommeld...

Toen de bruidegom dan plots toch aankwam, merkten vijf van de meisjes dat ze te weinig olie overhadden om hun fakkels nog langer brandend te houden. Paniek overviel hen want nu pas kwamen ze tot het besef dat ze veel, misschien te veel aandacht hadden besteed aan hun jurken, hun sieraden en hun kapsel, en zich onvoldoende hadden voorbereid op datgene waarvoor ze eigenlijk uitgenodigd waren: het begeleiden van de feeststoet en het uitvoeren van de fakkeldans. Tot overmaat van ramp weigerden bovendien de wijze meisjes hun voorraad olie met hen te delen.

Hier komen we bij een kritiek punt want hier moeten we de overstap maken van louter een verhaal naar de diepere betekenis van elk element in dat verhaal.

Olie staat dan niet langer voor brandstof voor de fakkels maar vormt de spirituele energie die nodig is om de bruidegom, om God, te ontvangen en deel te nemen aan het bruiloftsfeest, de feestmaaltijd in het Koninkrijk der hemelen. En spirituele, geestelijke, energie kan je niet zomaar delen met anderen, die moet je zelf in reserve hebben: het is een voorraad die gedurende vele lange levensjaren opgeslagen, bewaard en aangevuld is, om er gebruik van te maken op het moment dat het nodig is, het wellicht plotse moment dat het onverwacht nodig is.

Nog vlug snelden de domme bruidsmisjes naar de verkoper om olie, maar bij hun terugkeer weigerde de bruidegom hen de toegang tot het feestmaal met de woorden: 'Ik verzeker jullie, ik ken jullie niet!' Jullie hebben hier niets meer te zoeken! Voor Jezus is het gedrag van deze domme meisjes onbegrijpelijk en getuigt het van een ongelooflijke lichtzinnigheid.

Het thema over de onverwachte komst van God in ons leven komt in veel parabels en verhalen van Jezus terug. Telkens wil Hij er ons op wijzen dat wij ons in dit leven dikwijls

veel te druk maken over bijkomstigheden en te weinig oog hebben voor wat écht belangrijk is. In het Rijk der hemelen gaat het over andere dingen dan onze bezigheden hier op aarde en onze toekomst reikt verder dan dit leven. 'Wijs en verstandig leven' betekent daarom: leven zoals Jezus ons heeft voorgedaan en inzien dat datgene wat we te verwachten hebben na dit leven, tegelijk lang kan duren eer het komt en dan plotseling opduikt. Het is ook kunnen wachten in gemoedsrust en met geduld, maar tegelijkertijd alert zijn voor dat ene moment dat het te gebeuren staat. We moeten er dus voor zorgen dat, bij alle drukte van het leven, datgene wat wezenlijk is niet zomaar aan ons voorbijgaat.

De evangelist Matteüs voegt aan deze parabel van Jezus nog een extra vermaning toe: 'Weest dus waakzaam, want je kent dag noch uur!' Deze toevoeging komt voort uit zijn oprechte pastorale bezorgdheid. Hij wil zijn lezers de ogen openen.

De eerste christenen leefden nl. in de verwachting van een spoedige terugkomst van hun Heer. Maar die wederkomst liet op zich wachten en toen Matteüs zijn evangelie schreef waren de eerste generaties christenen al een beetje ingedommeld, ze waren veel minder alert en wakker om hun Heer en 'Bruidgom' bij zijn wederkomst te ontvangen. Vandaar dat de evangelist deze parabel van Jezus tot de kerkgemeenschap van zijn tijd richt en er een streng slot aan toevoegt: 'Wees dus waakzaam, want je kent dag noch uur.'

Toen Jezus op aarde was, heeft Hij de mensen opgeroepen om reeds tijdens hun leven toe te treden tot dat Koninkrijk, waar God tot zijn eer komt en elke mens tot zijn recht.

Vandaag spoort Hij weerom ieder van ons aan om onze lampen brandend te houden, om zo een lichtpuntje te zijn voor heel veel mensen. Tevens roept Hij ons op, als kerkgemeenschap, om een vooruitgeschoven post te zijn van zijn Koninkrijk door ten dienste te staan van God en de medemens en te blijven bidden hoopvol wachtend op de komst van Jezus, Messias.

Ja, hoopvol, zo mag ons wachten zijn!

Miet Daeleman